

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/477/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112221501
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2112221501.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a Mgr. Jozef Mačej v právnej veci navrhovateľa: Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, proti odporcovi: Q. E., nar. XX.XX.XXXX, R. XX, Q., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 35 510 722, zastúpený advokátskou spoločnosťou: advocatius s.r.o., Palackého 12, Bratislava, o zaplatenie sumy 317,18 Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 12C 131/2012-70 zo dňa 03. októbra 2013 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu v Trnave č.k. 12C/131/2012-89 zo dňa 17. júna 2014, v časti priznania úroku z omeškania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením v napadnutej časti priznania úroku z omeškania vo výške 9% ročne z istiny od 18.02.2011 do zaplatenia a v závislom výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 111,54 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z istiny od 18.02.2011 do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd návrh zamietol a o trovách konania vyslovil, že navrhovateľ a odporca nemajú právo na náhradu trov konania.

Dodatočne opravným uznesením prvostupňový súd doplnil výrok, ktorým súd vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 43 ods. 1, 2 zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách, § 23a ods. 1, ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1, 2, 4, § 53 ods. 1 veta prvá ods. 3 písm. a), ods. 4, 489 Občianskeho zákonníka a 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil súd ten právny záver, že návrh bol podaný dôvodne len sčasti. Účastníci konania platne uzavreli zmluvu, ktorá je svojím charakterom zmluvou spotrebiteľskou a ako taká nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - tzv. neprijateľné podmienky. Súd má za to, že nárok na zaplatenie ceny poskytnutých telekomunikačných služieb je odôvodnený, je v súlade so zákonom, odporcovi boli

poskytované telekomunikačné služby, za ktoré nezaplatil riadne dohodnutú cenu, čím sa dostal do omeškania od splatnosti jednotlivých faktúr, preto v tejto časti súd návrhu vyhovel a navrhovateľovi priznal i príslušný úrok z omeškania, ktorý bol uplatnený v súlade so zákonom a príslušným vykonávacím predpisom.

V rámci telekomunikačných služieb navrhovateľ požadoval zaplataenie dvoch poplatkov za upomienku 1,33 Eur a poplatku za odpojenie 3,98 Eur. Súdu však nebol v tomto konaní predložený jediný dôkaz o tom, že by takéto poplatky z uvedených dôvodov a v uvedených výškach boli medzi účastníkmi v zmluve výslovne dohodnuté (k tomu súd poukazuje na poučenie navrhovateľa v konaní podľa § 120 ods. 4 O.s.p.). Čo sa týka poplatku za upomienku, nebolo súdu preukázané ani len vystavenie upomienky (nieto jej doručenie odporcovi), navrhovateľ nepreukázal skutočné výdavky na upomienku, na ktoré by mu mohol vzniknúť nárok. Ďalej súdu nebol predložený žiaden cenník obsahujúci uvedené poplatky, pričom súd zároveň poukazuje na definíciu pojmu služba v bode 1.8 v konaní predložených všeobecných podmienok, kde z pohľadu súdu upomienky a odpojenie nemožno považovať za služby podľa uvedenej definície a osobitne za služby poskytujúce odporcovi určitý prospech, za ktoré by teda bol odporca povinný platiť. Čo sa týka poplatku za odpojenie, treba poukázať na to, že samotné odpojenie je nepochybne určitým nástrojom navrhovateľa ako dosiahnuť bez súdneho konania úhradu dlžných záväzkov odporcom, resp. zabrániť poskytovaniu mu ďalších služieb do úhrady záväzkov, ktoré sú už po splatnosti. Odpojenie je teda výlučne nástrojom určitej ochrany samotného navrhovateľa, nie službou v prospech odporcu. Z vyššie uvedených dôvodov súd zamietol návrh v týchto častiach žalovanej istiny (t.j. v časti požadovaného poplatku za upomienku a požadovaného poplatku za odpojenie) a vzhľadom na nepriznanie práva na ich zaplataenie nepriznal navrhovateľovi ani právo na úrok z omeškania požadovaný z týchto súm, nakoľko pokiaľ nie je dané právo na zaplataenie samej istiny, nemožno priznať ani požadované príslušenstvo takej istiny.

Vo zvyšnej časti uplatnenej istiny sa navrhovateľ domáha zaplataenia náhrady škody vo výške 199,00 Eur, ktorá predstavuje rozdiel ceny poskytnutého mobilného telefónu v sume 200,00 Eur a akciovej ceny 1,00 Eur. V zmysle dodatku k zmluve o pripojení zo dňa 15.11.2009 však vyplýva, že účastníci sa dohodli na kúpnej cene mobilného telefónu 1,00 Eur. Zo skutkového vymedzenia nároku navrhovateľa na náhradu škody vyplýva, že sa tejto škody domáha z dôvodu porušenia povinnosti odporcu zotrvať v zmluvnom vzťahu s ním po dobu minimálne 24 mesiacov. Takto skutkovo vymedzený nárok na náhradu škody je potrebné právne posudzovať podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého predpokladom vzniku tzv. všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti podľa § 420 OZ je protiprávny úkon, spôsobenie škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a zavinenie. Pre vznik zodpovednosti za škodu je nevyhnuté kumulatívne splnenie všetkých vyššie uvedených 4 predpokladov. Pri neexistencii čo len jedného z nich zodpovednosť za škodu nie je daná.

Z rozhodovacej činnosti súdu je známe, že navrhovateľ potom ako sú mu zamietané návrhy, v ktorým sa domáha zaplataenia zmluvnej pokuty, z dôvodu, že predmetné ustanovenie (o dojednanej zmluvnej pokute) bolo vyhlásené za neprípustné pre jeho neprijateľnosť, vzhľadom na rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 6Co/91/2011 je tu daná podľa § 53a Občianskeho zákonníka povinnosť žalobcu zdržať sa ďalšieho uplatňovania nárokov na zaplataenie týchto zmluvných pokút, je daná viazanosť ostatných súdov vyhlásením zmluvnej pokuty za neprijateľnú, už nepožaduje zaplataenie zmluvnej pokuty ale domáha sa ako aj v tomto konaní náhrady škody vo výške rovnajúcej sa rozdielu medzi predajnou cenou odpredaného mobilného telefónu a jeho akciovou cenou, t.j. 531,10 Eur. Navrhovateľ poukazuje na Čl. 3. bod 3.7 Dodatku k Zmluve o pripojení podľa ktorého - Účastník vyhlasuje, že si je vedomý, že MT je mu predávaný za cenu uvedenú v čl. 1 bode 1.3 Dodatku, ktorej výška sa rovná rozdielu medzi spotrebiteľskou (trhovou) cenou MT a v zmysle tohto Dodatku poskytnutou zľavou zo spotrebiteľskej ceny, len z toho dôvodu, že sa účastník zaviazal užívať služby poskytované mu prostredníctvom SIM karty v zmysle ustanovení tohto Dodatku po dobu dohodnutú v tomto Dodatku, pričom nedodržanie tohto záväzku (konkrétne záväzkov uvedených v článku 2 v bode 2.2, 2.3 alebo 2.4) vzhľadom na výšku zľavy zo spotrebiteľskej ceny MT, ako aj prípadný obsah Prílohy č. 1 Dodatku, by spôsobilo, že Podniku vznikla škoda (minimálne v rozsahu zľavy zo spotrebiteľskej ceny MT).

Zo skutkového vymedzenia nároku navrhovateľa na náhradu škody vyplýva, že zaplataenia škody sa domáha z dôvodu porušenia povinnosti odporcu zotrvať v zmluvnom vzťahu s ním po dobu minimálne

24 mesiacov. Takto skutkovo vymedzený nárok na náhradu škody je potrebné právne posudzovať podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého predpokladom vzniku tzv. všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti podľa § 420 OZ je protiprávny úkon, spôsobenie škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou, 4. zavinenie. Vo veci nebolo zo strany navrhovateľa preukázané, že odporca v zmluvnom vzťahu nezotrval po dobu 24 mesiacov. Súd má za to, že spôsob ukončenia zmluvy o pripojení je uvedený v Článku 4 (Doba platnosti a ukončenie Zmluvy) Všeobecných podmienok poskytovania verejných elektronických komunikačných služieb (ďalej len VP), ktoré sú súčasťou zmluvy. V prejednávanej veci navrhovateľ písomné ukončenie písomne uzavretej zmluvy o pripojení nepreukázal a teda nebolo preukázané, že odporca svoj záväzok zotrvania v zmluvnom vzťahu 24 mesiacov nesplnil (na tom nič nemení, že vo faktúre je účtovaný poplatok za odpojenie, pretože odpojenie nie je uvedené medzi spôsobmi zániku zmluvy), čím nie je daný predpoklad protiprávneho úkonu.

Podľa navrhovateľa mu vznikla škoda ako rozdiel medzi trhovou cenou MT a jeho akciovou cenou. Aj keby bol splnený zo strany odporcu predpoklad protiprávneho úkonu, k uvedenej škode (napriek deklarácii uvedenej v bode 3.7 Dodatku) by nedošlo. Podľa názoru súdu za škodu nemožno považovať to, že v rámci ofenzívnej obchodnej politiky navrhovateľa tento predáva MT za nižšiu ako skutočnú cenu. Rozdiel medzi skutočnou a akciovou cenou MT, tak nie je následkom (tvrdeného ale nepreukázaného) protiprávneho úkonu odporcu, ale výsledkom ich zmluvného konsenzu. Tento zmluvný konsenzus nemôže byť zo strany navrhovateľa reparovaný prehodnotením jeho rozhodnutia, ak sa nesplnia jeho očakávania, ktoré do zmluvného vzťahu s odporcom vkladal. K protiprávnemu zmenšeniu majetku navrhovateľa tak nedošlo, pretože tento za MT obdržal dojednanú kúpnu cenu. S vyššie uvedeným záverom je spojené zároveň aj nesplnenie ďalšieho predpokladu pre vznik škody (kauzálny nexus), pretože aj v prípade preukázania zavineného nezotrvania odporcu v zmluvnom záväzku po určitú dobu, dôvodom tvrdeného zmenšenia majetku navrhovateľa (ako uplatnenej škody) by nebol tento protiprávny úkon, ale kúpna zmluva s odporcom s obdržaním dojednanej kúpnej ceny.

Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ak sa počas trvania omeškania zmení základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky a ak je to pre veriteľa výhodnejšie, výška úrokov z omeškania je o 7 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka, v ktorom trvá omeškание; táto základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky sa použije počas celého tohto polroka. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (hlavné refinančné operácie) ku dňu 17.2.2011 vo výške 1,0%.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keď navrhovateľ bol v konaní čiastočne úspešný a to 52 % a odporca 48 %, preto súd rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov v tomto konaní. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z rozhodnutia vo veci samej. Navrhovateľovi bola priznaná suma 111,54 Eur spolu s úrokom z omeškania 26,38 Eur ku dňu rozhodnutia a teda jeho úspech vo veci je 35% a úspech odporcu je 65 %, t.j. celkový úspech odporcu je 30%. V takom prípade (pri relatívne nízkom celkovom úspechu navrhovateľa) súd o náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 2 O. s. p. a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu jeho trov. Súd nepriznal náhradu trov konania ani vedľajšiemu účastníkovi, nakoľko si trovy konania nevyčísľil v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku a zo spisu mu trovy konania nevyplývajú (§ 151 ods. 2 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca z dôvodu, že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Prvostupňový súd rozhodol bez jeho prítomnosti a obhajoby. Voči priznaniu úroku z omeškania 9% od 18.02.2011 do zaplatenia sa odporca odvoláva, nakoľko mu bola obmedzená sloboda od 22.03.2011 do 15.02.2015, pričom nemal odkiaľ vedieť o zaplatení čiastky 111,54 eur a pokiaľ bol na slobode, nič mu doručené nebolo. Odporca poukázal na svoju momentálnu situáciu, že nemá žiadne príjmy vo výkone trestu, je ochotný dlh voči navrhovateľovi vyrovať po ukončení trestu s prosbou o pozastavenie tejto čiastky a iné výhrady voči rozsudku nemá.

K doručenému odvolaniu odporcu sa vyjadril navrhovateľ. Uviedol, že nemá dôvod spochybňovať rozhodnutie súdu prvého stupňa a rozhodnutie odvolacieho súdu ponechá na úvahe súdu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), postupom tak, že na úradnej tabuli súdu oznámil čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku (§ 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nie je možné plne priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutej časti priznania úrokov z omeškania vecne správny.

Už právoplatnou časťou preskúmaného rozsudku (§ 206 ods. 3 O.s.p.), prvostupňový súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 111,54 Eur ako aj zamietajúca časť návrhu vo zvyšku. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostali úroky z omeškania vo výške 9,0% ročne z dlžnej sumy 111,54 Eur od 18.02.2011 do zaplattenia a trovy konania.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci posúdenia napadnutej časti úrokov z omeškania, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

Z obsahu spisu a z právoplatnej časti rozsudku je zrejmé, že odporca neuhradil navrhovateľovi istinu vo výške 111,54 Eur, pričom do omeškania sa dostal dňom 18.02.2011. Navrhovateľ uzavrel s odporcom Zmluvy o pripojení č. A4721080 zo dňa 23.11.2009, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú všeobecné zmluvné podmienky poskytovania služieb v systéme GSM (ďalej len VZP), prevzal 1 ks mikroprocesorovej karty - SIM karty. Dodatkom k zmluve o pripojení z toho istého dňa sa zmluvné strany dohodli, že odporca odkúpil mobilný telefón značky Samsung S5600 za kúpnu cenu 1,00 Eur. Odporca sa zaviazal po dobu 24 mesiacov zotrvať v zmluvnom vzťahu s navrhovateľom. Odporca riadne a včas nezaplatil cenu poskytnutých služieb od 10/2010 do 12/2010 v celkovej výške 118,18 Eur a to faktúru č. 8290158226 splatnú dňa 23.10.2010 na sumu 54,37 Eur, faktúru č. 8290676369 splatnú dňa 23.11.2010 na sumu 51,36 Eur, faktúru č. 8291197687 splatnú dňa 23.12.2010 na sumu 9,79 Eur z toho za odpojenie 3,98 Eur. Okrem toho neuhradil dve faktúry za upomienky po 1,33 Eur splatné dňa 23.10.2010 a 23.12.2010.

Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Dlžník, ktorý nesplní svoj dlh riadne a včas, je v zmysle ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka v omeškaní. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Týmto vykonávacím predpisom je Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len "Nariadenie vlády"). Podľa

znenia § 3 ods. 1 Nariadenia vlády výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Podľa § 3 ods. 2 Nariadenia vlády ak sa počas trvania omeškania zmení základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky a ak je to pre veriteľa výhodnejšie, výška úrokov z omeškania je o 7 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka, v ktorom trvá omeškanie; táto základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky sa použije počas celého tohto polroka.

Výška úrokov z omeškania je upravená v § 517 Občianskeho zákonníka a v nadväznom súdom prvého stupňa aplikovanom Nariadení vlády SR č. 87/1995 Z.z. v rozhodnom období vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby NBS k prvému dňu omeškania, ktorá v danom prípade činila 9,0% ročne. V čase vzniku omeškania odporcu 18.02.2011 s plnením peňažného dlhu, bola výška úrokov z omeškania 9%, pričom k záveru o tejto výške súd vychádzal zo zistenia, že základná úroková sadzba pre hlavné refinančné operácie ECB bola 2% a k tomu sa pripočíta 7 percentuálnych bodov, teda spolu 9%.

Odvolateľ argumentoval, že nemal odkiaľ vedieť o dlhu vo výške 111,54 eur a pokiaľ bol na slobode nič mu doručené nebolo. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ si uplatnil úrok z omeškania z dlžnej sumy v súlade so všeobecnými podmienkami a to počnúc dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty na dodatočné plnenie uvedenej v pokuse o pokonávku, od 18. 02.2011. Navrhovateľ adresoval odporcovi pokus o pokonávku, v ktorom ho upozornil na dlh voči navrhovateľovi v celkovej výške 118,18 Eur a zároveň na zmluvnú pokutu vo výške 318,18 Eur a žiadal uvedené sumy zaplatiť najneskôr do 17.02.2011 na účet navrhovateľa. Uvedený list obsahujúci pokus o pokonávku bol odporcovi doručený na adresu R. XXXX/XX Q.. Túto zásielku si však odporca v odbernej lehote nevyzdvihol, zásielka bola uložená na pošte 07.02.2011. Pokiaľ odporca argumentoval, že uvedený list mu nemohol byť doručený, nakoľko mu bola obmedzená sloboda, táto skutočnosť je však v rozpore s lustrum v ZVJS, z ktorého vyplýva, že odporcovi trest začal 22.03.2011.

Súd prvého stupňa teda postupoval správne, keď navrhovateľovi priznal právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,0% ročne z dlžnej sumy 111,54 Eur od 18.02.2011 do zaplatenia. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa, v napadnutej vyhovujúcej časti úrokov z omeškania ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania ako vecne správny, s použitím ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní procesne úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si žiadne neuplatnil.

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.